9

కాటేసిన సిరి

శరదపర సంధ్య శోభలో మునకలుగా, శుష్క నాగరికత నలంకరించుకొని, యౌవనం తొలి విసురులో, భ్రమసిత ఆనం దాల గాలానికి చిక్కుకొని, నీటుగా తయారయి, వేళ తప్పకుండా సత్యం యింటికెదురుగా, భూతాల చెట్టు ప్రక్కనుంచి, ఉత్తరంగా పోయే పంచాయితీ గతుకులరోడ్డుమీదినుంచి వెళ్ళిపోతున్న శ్రీరాంను ఇంట్లోనుంచి బయటికి వస్తూ చూసిన సత్యంలో దిగులు మరోసారి పడగవిప్పి భయపెట్టింది. ఇంట్లో అమ్మ వెక్కుతూ వెక్కుతూ ఏడు స్తున్నది. పదేళ్ళ తమ్ముడు అర్థంకాని అమ్మ ఆవేదనను చూసి చూసి, చివరికి దిగులుగా, నిస్సహాయుడుగా కూచున్నాడు ఆమె కళ్ళ ముందు.

వరద వచ్చిన ప్రతిసారీ దుఃఖం బరువుతో అమ్మ అంతరాం తరాల అనురాగాలు మాతృత్వాన్ని సుళ్ళుతిప్పి పొంగుకొస్తాయి. ఆ రోజు వంశధార ఉద్ధృతశక్తితో నియంత ఉద్రేకంలా ఒడ్డులు మింగేసి ఊడ్చేసింది. తమ పేద జీవితానికి పెన్నిధి పద్మక్కను నదీ మాత పొట్టపెట్టుకొంది. తండ్రిదిక్కులేని తమ దారిద్ర్య జీవితం అక్క ఉదారతనుకూడ నిలుపుకోలేని హీనావస్థకు దిగజారిపోయింది. ప్రతి ఏడూ వరదలు వస్తున్నాయి. అమ్మ గుండె వరదయిపోతుంది ఆ రోజుల్లో. నిద్రాహారాల్లేకుండా ఏడుస్తుంది. అలవాటయి పోయింది గనుక. ఇరుగూపొరుగూ "పాపం! కూతురు మతిబడ్డది — కన్న కడుపు బాధ" అని నిట్టూర్చి, తమ పనుల్లో నిమగ్నులయి ఊరు కొంటారు.

సత్యానికి కూడ ఆ ఆక్రందన అలవాటయి పోయింది. ఓదా

ర్చినా వినదు. విసుక్కొని బయటపడ్డాడు. వీధిలో సంపదల్లో మునిగి తేలుతున్న శ్రీరాం పోతూ కన్పించాడు సుకుమారంగా.

పొరుగూరు లక్షాధికారి పద్మను పెళ్ళి చేసుకొన్నాడు. తండ్రి పోయిన ఆ కుటుంబానికి పద్మ ఓ ఆధారమయింది. ఇంటి అవసరాలన్నీ నిండుకోకముందే నౌకర్ల చేత పంపించేది. ఇంటిల్లిపాదికీ కొత్త గుడ్డలు పంపించేది. ముగ్గురు పిల్లలను, భార్యను విడిచి వెళ్ళిపోయిన తండ్రి బాధ్యత ఆమె నెరవేర్చింది. అలా మూడేళ్ళు గడిచాయి. ఇల్లు సుఖ సంపదలతో పొంగింది. అక్క దగ్గరే వుండి పొరుగూర్లో ఉన్నత పాఠశాలలో సెకండరీ విద్య అభ్యసించాడు సత్యం. చిన్న తమ్ముడు పద్మక్క గుండెలమీద పెరిగాడు. ఒకటే కుటుంబంగా సాగుతున్న జీవితంలో ఓ వరద రోజున రెండు చేసే గోడలు నిలిచిపోయినాయి. పిల్లలను తీసుకొని స్వగ్రామానికి వచ్చేసింది తల్లి—పుట్టెడుదుఃఖం మోసుకొంటూ.

పద్మక్కే ఉంటే—

ఈనాడు—

శ్రీరాంలా తనూ నందివర్ధనం పువ్వులా తయారయేవాడు. డాక్టరీ చదివేవాడు. లేక ఇంకేదో గొప్పచదువు—కలెక్టరో—ఇంజనీరో —

సత్యం ఆశలను ఆరేళ్ళ క్రితమే మింగేసింది వరద—అమ్మ ఆత్మను ప్రతి యేడూ చిత్రహింస పెట్టే వంశధార వరద.

శ్రీరాం మలుపు తిరిగి దృష్టిలోనుంచి మాయమయాడు. జానకిదగ్గరకి వెళ్ళుతున్నాడు. శ్రీరాం తన వయసువాడు. జానకి తనకంటే పెద్దది. అప్పుడే జీవితాలతో క్రీడ ఆరంభమయింది. ఇరవయ్యేళ్ళ యౌవనానికి యిదీ పరమార్థం.

అలాంటి సంపదే తనకుంటే—అనుకొన్నాడు సత్యం. ఏమి చేసేవాడో తెలీలేదు. కాని ఒకటి—ఉన్నత విద్య తప్పక అభ్యసించేవాడు. దేశానికి ఎన్ని సమస్యలు—ఓ రాజకీయ నాయకుని ఉపన్యాసం గుర్తుకు వచ్చింది—అలాంటి సమస్యలకు పరిష్కారాలు వెతికేవాడు.

రోజు రోజుకూ కాంతిహీనమై పోతున్న అమ్మ కళ్ళు, శిథిల మైపోతున్న ఆరోగ్యం, బెంగ...సత్యానికి తన స్థానం గుర్తుకు వచ్చింది. తను ఈ వరద నీటి గట్టెక్కడానికి సిద్ధపడాలి. ఓ ఉద్యోగం దొరికితే, రూర్కేలా, భిలాయ్ — ఎక్కడికన్నా వెళ్ళి పోతే బాగుణ్ణు, లేక మిలిటరీలో చేరిపోతే—మిలిటరీలోనే చేరిపోవాలని ఖాయపరుచుకొన్నాడు. రేపు తప్పకుండా విశాఖపట్నం వెళ్ళి పోవాలి.

అమ్మ కళ్ళనూ, దీనావస్థనూ చూడలేక తమ్ముడు బయటికి వచ్చి ఉదాసీనంగా కూచున్నాడు, భూతాలచెట్టుకేసి చూస్తూ. తమ్ముడి జడప్రాయ చైతన్యాన్ని చూసి భరించలేక, సత్యం, అమ్మ హృదయ విదారక రోదనకు తట్టుకోలేక, పద్మక్కను ఊహిస్తూ, ఉత్తరదిశగా నదివేపు వెళ్ళిపోయాడు.

పద్మక్క పుటంపెట్టిన రాగిలా మెరుస్తుండేది. ఆ కళ్ళు మంచుతో వెలుగుతూండేవి. గొంతునిండా ఆప్యాయం, సానుభూతి, కరుణ—దేవీ అవతారంలా ఉండేది. పద్మను చూస్తే అమ్మ విరిసిన సౌందర్యంలా సంతృప్తితో తొణికిసలాడేది; గర్వంగానూ ఉండేది. ఇద్దరు కొడుకు లంటూ ఓ దృష్టి లేకపోయి ఉంటే కూతురుతోనే స్వర్గానికి పోయేది.

* * *

పచ్చగా గుబురుగా పెరిగిన చెట్ల శాఖల కిందనుంచి అర ఫర్లాంగు దాటితే—పూర్తి యౌవనంతో ఒడ్డును ఒరుసుకు ఊగుతున్న నదీదేవి. ఆకుపచ్చగా పరచుకొన్న దృగ్వలయం మీద నీలం మూకుడుగా ఆకాశం. పశ్చిమాన దిక్కుమాలిన తూర్పు కనుమలు. వరద వెల్లువకు స్వాగతం పాడే బంగాళాఖాతం తూర్పున. నది ఒడ్డున ఇసుకమేటలమీద చక్కగా పెరిగిన తోటలు.

సరుగుడు తోటల మధ్యనుంచి దారిచేసుకొంటూ పోతున్నాడు సత్యం. ఇసుకలో అడుగులు జారుతున్నాయి. మలుపులు తిరిగే నది ఒడ్డున, అక్కడా అక్కడా, కర్ర పుల్లలను ఏరుకొని ఒడ్డున వేసుకొంటున్నారు జనం—పశ్చిమంగా. తూర్పున సాలిహూండాంకొండ.

వరద నిన్నటికంటె తగ్గింది.

పశ్చిమ క్షితిజంమీద రంగుల చివరివెలుగు ప్రవాహం మీద ఆఖరి నృత్యం చేస్తున్నది. కల్లోలిత హృదయంలా ఉన్న నదిమీద పాడుతూ, పలకరించుతూ పోతున్నది సాగర స్పర్శిత పవనం.

కొన్ని పొలాలు మునిగిపోయాయి. దానితో కొన్ని కుటుంబాల ఒకయేటి బ్రతుకులూ మునిగిపోయాయి.

అక్కడ, అలా సృష్టి శక్తిని చూస్తూ నిలుచున్నాడు సత్యం. నదిలో దూకాలనిపించింది. ఒంటిమీద గుడ్డలు తీసేశాడు. ఒడ్డున నిలుచున్నాడు.

ఇరవైయేళ్ళ తను నిరుద్యోగి. బురదలా, కంపులా ఎప్పటికీ నిశ్శేషం కాని దరిద్రం. ఆవురావురనే ఇల్లు. పొట్టల్లో ఆకలిమంటల క్రూరహింస. నగలు అమ్ముడుపోయినాయి. ఇంట్లోని వస్తువులు తాకట్లున్నాయి. పొలం అమ్ముకొన్నారు. పైకప్పు కారుతూ ఇల్లు మిగిలింది. జల్లెడతో నీరు తెచ్చినట్టవుతున్నది ఏ రోజు కా రోజు.

పులకరించింది ఒళ్ళు; జలదరించింది చల్లగాలికి. సత్యం యౌవనం నవశక్తిలా విజృంభించింది చైతన్యంతో. దార్ఢ్యంతో. ఇంత శక్తి ఓ కుటుంబానికి ఆదుకోలేని నిర్వ్యాపారతకు నదిలో ఉరికేయా లనిపించింది. ఉద్రేకం హెచ్చిపోయింది. గుడ్డను చించి నట్టు దూకి, నవఝురిని చీల్చేయాలనిపించింది. నదీ సర్పమస్తకాన్ని చెప్పుకింద పెట్టి, తోకపట్టి, విషాన్ని కక్కించినట్టు తిప్పి, విసిరేయా లనిపించింది. నదిని సముద్రంలాంటి తన దోసిట్లోకితీసుకొని నేరేడు పండులా చేసి నీలకంఠునిలా మింగేయాలనిపించింది. అదంతా తన శక్తికి అసాధ్యం; అతీతం; అందుకు గతిలేక, అసమర్థతకు, దౌర్భాగ్యానికి చావాలని అనిపించింది!

ఆకాశం ఎత్తుకు యౌవనం విరాట్ రూపంతో పెరిగింది. సత్యం తనను పరిశీలించి చూసుకొన్నాడు. ఆకలిమంటలతో మండు తున్న ఇల్లు వరదల వెల్లువలకు కూలిపోతున్నది, సమూలంగా. ఒక్క సారి అమాంతం పిపీలిక అయిపోయి నేలను కరుచుకొన్నాడు.

ప్రవాహం మధ్యగా ఏదో ఏదో కన్పించింది. ఆరేళ్ళ క్రితం

పద్మక్క అలానే కన్పించింది జారిపోయిన క్షణంలో. పరుగెత్తుకు వెళ్ళి ఇంట్లో చెప్పాడు. రాజయ్య దూకి శరంలా పోయి మోసుకు వచ్చాడు. అమ్మ నెత్తీ నోరూ కొట్టుకొంది. సాయంకాలానికి పోలీసులు గుమిగూడారు, బంగారు బొమ్మలాంటి పద్మక్క మిగ ల్లేదు లోకానికి.

సత్యం తూర్పుకు చూశాడు. సరుగుడు తోటలో ఇసకమేటల మీద, పద్మక్క పంచాయితీ జరిగిన తర్వాత, అక్కడకి తనను రావద్దన్నారు. మరుసటిదినం దొంగలా, ఆశతో, వెళ్ళి చూశాడు. తెల్లని బూడిద మిగిలింది మచ్చగా. ఆ చుట్టూ దయ్యాలు తొక్కిన ట్టుంది అందమైన ఇసక.

ప్రవాహంమీద పొంగిన తెల్లనిగుడ్డ....సత్యం దృష్టిని మరొక సారి ఆకర్షించింది. పద్మక్కను తీసుకు రావటానికి దూసుకుపోయిన రాజయ్య మెరుపులా మెరిశాడు స్మృతిపథాన. సాహసం, దేహ దార్ఢ్యం, యౌవనం, నిరాశ, అసమర్థత, బాధ. నిరాధార జీవనం, ఆత్మహత్య—సుడిగాలిలా, వాయుగుండంలో లేచిన కెరటంలా, అంటుకొన్న మంటలా, ఏమయిందో, రక్తం ఎలా పొంగిందో, ఉన్మత్తత ఎలా రేగిందో, సత్యం ఒక్కసారి చుక్క తెగి రాలినట్టు దూకేశాడు....నదిలోకి.

నదీమాత సహస్ర కోమల శీతలాభయ హస్తాలతో నీటిమట్టా నికి లేవనెత్తింది. కాలుతున్న తన మనసున చల్లగా ప్రాకింది నీటి చల్లదనం. ప్రవాహం ముందుకు ఒక్కతోపు తోసింది; మెడ గెంటి నట్టు. చే పంజా విప్పి బారవిసిరాడు. ఇదెంత—గోదావరెంత— గంగెంత — ఇంగ్లీష్ ఛానెల్ మాత్రం ఎంత — కాంతికిరణంలా వెళ్ళాడు.

పొంగి తేలుతున్న చీర—నల్లగాతేలుతూ కేశరాశి. పట్టుకొని ఆవలి ఒడ్డువైపు ఉరికాడు.

చీకటి పులుముకొంది ప్రకృతి. కళ్ళు తెరిచాయి నక్షత్రాలు. విశ్వం అనంతం—అనంతంగా పెరిగింది ఉత్తరపుటొడ్డువైపు, సరు గుడు తోటలవైపు, చీకటిగోడవైపు, ప్రవాహం దిశగా, ప్రవాహం

కంపె తొందరగా. ఓ చేతిలో జీవన మరణ సమస్య; ఓ చేతిలో యౌవనం నిండు సాహసం. రెండు చేతుల్లోనూ రక్షణ, రక్షణ.

ఒడ్డున నిలబడలేని ఒరపిడి. అడుగు ఆనుతుందేమో అనుకొన్నాడు; అందలేదు. ఇంకా ముందుకు వెళ్ళాడు. ఇంకో ఫర్లాంగు తూర్పుకు వెళ్ళితేనేకాని ప్రవాహానికి ఒడ్డున ఉన్న ఒత్తిడి తగ్గలేదు. ఇసక పాదాలకు అందింది. కాని ప్రవాహం విసురుతున్నది. ఎదురు నిలబడడానికి భగీరథ యత్నం అవసరం అయింది.

ఆమెను ఒడ్డున వేసి ఎక్కాడు.

నిండు యౌవనం—చీర జారిపోయింది. ముఖంలో కళాకాంతుల్లేవు. ఒంటిమీది నీరు మెల్లిగా జారి ఇసుకలో ఇంకుతున్నది. ముక్కుదగ్గర మంద పెట్టాడు. ఊహూఁ. చేయి పట్టుకొని నాడి వెతికాడు. అబ్బే! పొట్ట నీటితో నిండిపోయింది. గట్టిగా పొట్టను అణిచాడు. గొంతులోంచి నీరు రావడంలేదు. ఒళ్ళంతా చల్లగా, బిగుసుకుపోయినట్టుంది.

మెడనిండా నగలు, బంగారం మెరుస్తూ. పద్మక్క. అదే రూపు. అదే ఎత్తు. అదే శరీరం. అదే వయసు. పద్మక్కను ఆఖరి సారి ఇలానే చూశాడు. గుండె జలదరించింది. ఒంటరి. శవం తోడు. దట్టంగా మూగగా కురుస్తున్న చీకటి. భూతావేశంతో ఊళలేశాయి చుట్టూ నక్కలు. ఝల్లుమంది ఒళ్ళు.

తన పద్మక్క....తన పద్మక్క....తన పద్మక్కే—కాని, భయం; వణుకు; గుండెల్లో మృత్యు ఆవేశం. కల్లోలిత సముద్రం. పిరికిగా, ఆవేశంతో. కంపంతో మొహం రెండు చేతులతోనూ కావలించుకొని 'పద్మక్కా' అని అరిచాడు. ఆ గొంతు పిడుగులా అతని గుండెల్లోనే కూలింది.

లేచి పక్కకు తప్పుకొన్నాడు. ఇసకమీద వెనక్కు చేతులాన్చి పూర్వ దిఙ్మండలానికి చూపు లంటించి స్తబ్ధుగా కూచున్నాడు....

కలలోంచి లేచాడు. కలంతా గుర్తుకు వస్తున్నది. అరుగుమీద

కూచున్నట్టుంది. గోడకూడ కన్పించని చీకటి. ఆ వెనక ఎక్కడో చిన్న దీపం వెలుగులా ఉంది. కళ్లు తడి అయాయి. అబ్బ! రుడిసి పోయాడు. నిజంగా జరిగినట్టే ఉంది. కల....కల....

తూర్పున వరదమీద బహుళజ్యోత్స్న పురివిప్పి ప్రతిఫలించింది. సగం వెన్నెల సాలిహోడాం కొండమీద స్తూపాలమీద పడింది. చెట్లమీద బహుళ తదియ జారుతున్నది. అనుభూతిలా మందంగా. బంగాళాఖాతంమీదినుంచి పొంగివస్తూన్న గాలి చలి అనిపించింది. నీరంతా జారి, ఇగిరి, దృఢంగా దేహం. తొడలకు నీటితో అండర్‌వేర్ అంటుకున్నది. కింద ఇసక కరకరలాడుతున్నది. చేతులు తీసేసరికి చేతుల్లోంచి ఇసుక రాలుతున్నది. ప్రక్కనే ప్రవాహం ఒడ్డును కోతపెడుతూ రాసుకొంటూ పోతున్నది. ఎడంచేయిదగ్గర ఉత్తరాన జవ్వని అర్ధనగ్న శరీరం. దూరాన సముద్రపు హోరు.

సత్యం.

భ్రమ కాదు. కల కాదు. పద్మక్క కాదు. ఎవరో! ఎవరో? నిండా బంగారం. నిజం. తన కళ్లు పోలేదు—మునివేళ్ళతో వెతుక్కొన్నాడు సత్యం. చనిపోయింది. శవమే అది. మరి—ఎవరు.... ఈ పద్మక్క? ఆరేళ్ళకిందటి పద్మక్క—అలాగే నిండుగా పసుప్పచ్చగా—ఎవరయి ఉంటుంది? ఏ ఊరు? ఎప్పుడూ లేంది ఏవిటీ నది—అప్పుడప్పుడు ఏవిటి ఇలా—పద్మక్కలాంటివాళ్ళను బలి గొంటుంది?

నగలు....నగలు....నగలు.... నగలు....నగలు....నగలు.... బంగారం....సంపద....శ్రీరాం....నందివర్ధనం పువ్వులా....ఉన్నత విద్య....ఉద్యోగం....బతుకు తీపిగా....

శవమే అది. కాళ్ళదగ్గరికి వచ్చింది లక్ష్మి. ఊఁ ఆ బంగారం ఏం చేస్తావో చెయ్. ఆలస్యం వద్దు. అదుగో వెన్నెల హెచ్చుతున్నది. లేలే. జనం పసికడతారు. వెంటాడుతారు. ఎరపెట్టి గాలమేస్తారు. ఊఁ. విప్పు. విప్పు. బంగారం. ఐశ్వర్యం. సుఖం. గౌరవం. విలువ. నగలు. ఆఁ! ఆఁ? చీకటి. తనను కబళించిన వెన్నెల. వరద విషదంష్ట్రిలకు బలైన ఆమె ముగ్ధమోహన రూపం

మీద సానుభూతితో సృష్టి జ్యోత్స్నవసనాన్ని కప్పింది. పాపిష్ఠి ప్రపంచపు సర్ప పరిష్వంగం ఈమె కంఠాన్ని ఇంకా వీడక నర రక్తం రుచిచూసిన క్రౌర్యంతో చూస్తున్నది.

సాహసంతో, మూర్ఖతతో, గుండె దిటవుతో రెండు చేతులూ వణుకుతూ, తేలిపోతూ, నగలను తాకాయి—గొలుసు—బరువుగా. ఎన్నిపేటలు! తలెత్తి జుత్తులోంచి జార్చి బయటికి తీశాడు. జుత్తుకు అంటుకొన్న ఇసుక రాలింది. ఎడమచేతిలో తల.

పక్కనెక్కడ పెట్టడమో తెలీలేదు. ఏమీ కన్పించలేదు అండర్‌వేర్ తప్పించి. దేన్లో పెట్టడమో తెలీలేదు. రవికమీద చూపు నిలిచింది. ముడి విప్పాడు. బలంగా బిగుసుకుపోయింది ముడి. చేతులు జారడంలేదు. శవాన్ని కూచోబెట్టాడు. ముందు భాగంమీద పూతగా వెన్నెల. మెల్లగా కొన్నిచోట్ల చించడంతో ఊడింది రవిక. తొందర. వణుకు. తేలిపోతూ చేతులు. క్షుభితసాగరంలా గుండె కొట్టుకొంటూ, శ్వాస హెచ్చుతూ, ఒళ్ళంతా ఉడుకెత్తిపోతూ— అబ్బ! యౌవనం! జానకి!

తడి రవిక కింద పరిచాడు. నగ వేశాడు. కింద పచ్చిక.కింద మన్ను తడిగా.కాళ్ళు చలితోనూ,భీతితోనూ మేనంతా ఊపేస్తున్నాయి.

దొంతికాసులపేరు. విప్పడం చేతకాలేదు. గొలుసులాగే తల మీంచి లాగేశాడు. సరిగ్గా ముడుచుకోటంలేదు. సుమారుగా పౌను కాఫీ డబ్బా బరువుంది.

మనిషిని పశువుగా చేయగలిగిన యౌవనం. వాంఛలన్నిటినీ క్షణక్షణానికీ గుణించి పెంచి, అసంతృప్తిమాత్రమే దాచుకొనే ఏ సుఖంకూడా సంతృప్తిపరచలేని అవయవాలు. పెదాలమీద యెదుటి హృదయాలను పిలిచే దరహాసం. ఆ నగలన్నీ ఆ సౌందర్యనిధి కాలిగోటికి సరిపోని అల్పమైన కానుక.

బ్రతికే ఆశ ఎక్కడా లేదా? ఆమె నరాల్లో ఉష్ణం కదలాడి, గుండె కొట్టుకొని, శ్వాస పీల్చగలిగితే—ఛీ, ఈ బంగారం ఎందుకు? ఆమెను కూచోబెట్టి ఆ హక్కుదారుకు అప్పజెప్ప గలిగితే—

పద్మక్కను అలా అప్పజెప్పగలిగి ఉంటే — అప్పటికీ 'శభాస్' అన్నారు రాజయ్యను. రాజయ్య బతుకు బంగారంలా ఉం దిపుడు.

వెన్నెల తెల తెల్లగా.

లేలే. విప్పు. విప్పు. ఆలస్యం వద్దు. వద్దు.

నగలు. సంపద. సుఖం. విలువ. ఉన్నత విద్య. బతుకు తీపి.

నెక్‌లేస్‌లో రవ్వలు మెరుస్తున్నాయి. కాలికి జార్చి తీసేయ గలిగాడు. రవికమీద వేశాడు.

సత్యం రక్తం వేడి నిమిష నిమిషానికీ హెచ్చుతున్నది, భయం గుండెను కల్వంలో నూరుతూ.

వెన్నెల పెరిగి చెట్లలోకి ప్రాకుతూంటే తనవెనుక 'దౌర్జన్యం, దొంగ, హంతకుడు' అని కేకలువేసి అరిచే జనం హెచ్చవుతున్నట్టు.... ఒక్కొక్కరే లక్షలాది ఈ పాపాన్ని చూడలేక ప్రతీకార వాంఛతో చేరుకొంటున్నట్టు....

భయపీడితుడై పక్కకు, వెనక్కు, చుట్టూ చూశాడు.

ఆవలి ఒడ్డున శవ దహనం.

దహనం.

చితిలో పడినట్టుంది సత్యానికి.

చేతుల్లోని బంగారు గాజులు నగలపోగుమీద వేశాడు.

పురుషవాంఛలను ఉసికొల్పే, వెల్లకిలా పడివున్న స్త్రీ అర్ధ నగ్న సృష్టి. తాత్కాలిక వైరాగ్యాన్ని కెలుకుతున్న....

ఆవలి ఒడ్డున శవాన్ని పొడుస్తూ మంట రేపుతున్నారు.

పుస్తెలతాడు. మాంగల్యం. సులభంగా కుడి చెవిమీంచి జుత్తును తాకుతూ తలమీదినుంచి తీసేశాడు.

కళ్ళు ఫాలాన్ని, కుంకుమశోభను వెతికాయి. వరద పాదం బొటనవేలుతో చెరిపేసినట్టుంది.

ఛీ! ఛీ!

'దౌర్జన్యం—దొంగ—హంతకుడు'....ధ్వనులు క్రూరంగా,

అనంతంగా పెరిగి చెవులు గింగుర్లెత్తిపోతున్నట్టు, తనచుట్టూ విల యాపేశంతో జనం సమీపిస్తున్నట్టు.

వెతుకుతున్నాడు.

తప్పు. హంతకుడవే. రాక్షసీ! తప్పుకో!

శ్రీరాం శోభ—కష్టార్జితం కాదు. తనకు తెలుసు. బావఆస్తి శ్రమార్జితం కాదు—తనకు తెలుసు. తప్పేమీ కాదు. సముద్రంలో కలిపి వ్యర్థమయేది. బూడిదలోపోసిన పన్నీరయేది. అదృష్టం అలా వచ్చింది. సిరి కాళ్ళుపట్టింది. తన్నేసేవాడు గుడ్డివాడు. భగవంతుడే ఇచ్చాడు కష్టాలుచూసి, రక్షించాలని.

అన్ని భయాలనుంచి, మానసిక క్షోభల నుంచి లాగేసింది జవ్వని యౌవనం. సౌందర్యం ఎక్కడో వున్నట్టు వెతికాడు రెండు చేతులతో. ఆ అనుభూతి మెదడులో ఒక్కసారి రక్తం మెరుపు శక్తితో పోటెచ్చింది. తల బద్దలయినట్టయింది.

నాను—కంఠపట్టెడ—రెండు మిగిలాయి యింకా. శిరస్సు పగులుతున్నది.

నాను కొంచెం వదులుగా ఉంది.

వెల్లకిలా పడున్న శరీరాన్ని పక్కవాటుగా వేశాడు. నాను విప్పేసి నగల రాశిమీద పడేశాడు,

రవిక నిండిపోయింది సంఘంలోని పరువు ప్రతిష్ఠలతో.

కంఠ పట్టెడ మెడను గట్టిగా పట్టిఉంది. మధ్య బిళ్ళలను కూర్చిన తాడు తడికి నాని బిగుసుకుపోయింది. ఎడంచేత్తో తల నేల మీద పడకుండా ఎత్తాడు. ఒక్క చేతితో విప్పడానికి సదుపాయం లేకపోయింది. బిగువుగా కంఠానికి పట్టేసిఉంది. చేతికి మర దొరకడంలేదు. మెడనెత్తి కూచోబెట్టబోయాడు. కష్టమయింది. కడుపు నిండా నీరు. కుడికాలు మడిచి ఆ వీపుకు అడ్డుపెట్టాడు. జుత్తు ఇసకతో వీపుమీద. మర వ్రేళ్ళకు అందింది. తిప్పుతున్నాడు. మర జారి పడిపోయింది, కింద ఇసకలో.

పట్టెడ లాగాడు—

గొంతులోంచి ఆ నిశ్శబ్దంలో 'ఏవ్'మని, బుక్కెడు నీటితో

చిన్న ధ్వని తుళ్ళింది. సత్యం నరనరాలూ తెగిన వీణె తీగెల్లా వణికాయి. చేతుల్లోంచి నగ భారమై పడిపోయింది. చుట్టూ భీతావహ నరకఘోష అనంతంగా పెరిగిపోయింది. శూన్యం మింగేసినట్టు—తల ఛిన్నాభిన్నమై తుళ్ళిపోతున్నట్టు—శిక్ష—శిక్ష.

సత్యం కళ్ళు పెద్దవయాయి. ముఖంనిండా చెమట—గుండె ఒకటే హోరుతో—రక్తం వేడిపోటు — సలసలా మరుగుతున్న నీటిలా—కంపర మెత్తిపోయింది ప్రాణం. మానసిక సంక్షోభం పెరిగి తనను పిడికిట్లో పెట్టుకొని పిండుతున్నది కార్పణ్యంతో.

శ్రీరాం. శ్రీరాం.

పాదాలను పట్టుకొన్న భాగ్యం. చల్లబడ్డాడు....తాపీగా.

నగ వెతికాడు. తీసి రవికలో వేశాడు. మూటగట్టాడు. శవాన్ని అమాంతం చంకలో పెట్టుకొన్నాడు. మూటను ఎడం చేత్తో పట్టుకొన్నాడు. నీటిలోకి దిగాడు. ప్రాణాంతకంగా ఉంది—ప్రవాహం.

వెన్నెల. దక్షిణపుటొడ్డున పుల్లలేరుకొనే నీడలు అక్కడా అక్కడా ఒకటీ అరా. కొండ చరియలో, నదిపక్కన శవదహనం. జ్వాల అక్కడి నలుగురైదుగురి ముఖాలమీద మృత్యునృత్యం చేస్తున్నది. వెన్నెల ఏటిలో మాటుకాసింది.

నీటిలో వదిలేశాడు శవాన్ని. ప్రవాహం ప్రేమతో లాక్కుపోయింది.

ఎదురీత—

శవం దూరమౌతున్నకొద్దీ గుండె బరువవుతున్నది. ఆరూపం వెన్నంటుతున్నది. ఆ నగ్నత్వం మేధకు అందని ఉన్మత్తశక్తితో గుండెమీద కొండలా కూచున్నది.

మొదట్లో మూట ఎడంచేత్తో పట్టుకొన్నాడు. లాభం లేదనిపించటంతో మూట నోటితోపట్టుకొని రెండోచేయి విసిరాడు. బారలాగి, బారవిసిరి, ఊపు పెంచుతుంటే — ప్రవాహం శక్తిలో ముందుకే పోతున్నాడో వెనక్కేనో తెలీడంలేదు. ప్రవాహం మధ్యకు వచ్చేశాడు. బాగా అలసిపోయాడు. ఏ దిక్కూ తోచలేదు. మరి ముందుకు

వెళ్ళడం చేతకాదు. అడ్డంగా పడి పోతే శవదహనం దగ్గర ఒడ్డు చేరుకోవలసి వస్తుంది.

వెన్నెల పండి, ప్రకృతి పరిమళం తొణికిసలాడి సౌందర్యం చిందుతున్నది. నది రాజ్యమేలుతున్నది. ఆ సుందర వాతావరణంలో, దోషిగా బంధించి తన కొలువులోకి సత్యాన్ని తీసుకువచ్చినట్టుంది. నదీమాత కరుణతో తన జీవనమరణ సమస్య ముడిపడినట్టుంది. క్షణం నిలువీత. గజయీతగాడు సత్యం. ఏమయిందో ఆ శక్తి! ఆశ్చర్యం! మధ్యలో, ఒంటరిగా సత్యం. ఎదురీదే శక్తి సామర్థ్యాలు హరించిపోయాయి. నీటిలో కూలిపోతున్నాడు సత్యం. ప్రవాహం లాగేసింది. ప్రవాహం దిశలో ఊరికి దూరమౌతున్నా సరే పోవా లనుకున్నాడు. వెల్లకిలాపడి ఆకాశాన్ని చూశాడు. నోటి లోని సంచి కుడిచేతిలోకి తీసుకొన్నాడు.

అక్కడక్కడ పేలవంగా నక్షత్రాలు. అంతటా అలుము కొన్న అర్థంకాని కాంతి. వెలుగులాగే, ఆశలాగే ఉండి, ఏదీ స్పష్టంగా,సత్యంగా కనిపించని వెలుగు.ఏమీ కనిపించడంలేదు.భూమీ కన్పించడంలేదు.శవదహనమూ కనిపించడంలేదు. కనిపిస్తున్నదంతా అర్థంకానిసత్యం, రహస్యంలాంటి చీకటి. నీలం కెరటాల నీటిలో వణికేజాబిలి. ఐశ్వర్యాన్ని దోచేసిన పరిత్యక్త, కాంతిహీన, నగ్న యౌవని మృతకళేబరం.

సుమారు మైలు ప్రవాహం దిశగా, తూర్పుగాపోయి ఒడ్డు చేరుకొన్నాడు. నీరసంగా ఇసుక పరుపుమీద చతికిలపడిపోయాడు. కదిలే శక్తి కూలిపోయింది పునాదులతో.

శవం అరుపు. శవం అరుపు. శవం అరుపు.

కల....

త నంతపని చేయగలిగాడా—తనేనా—సందేహం.

కల కాదని. ఇసకమీదపెట్టేసి చేత్తో పట్టుకొన్న మూట. బరువు. కనకం. సంపద. సంఘంలో గౌరవం. ఘనత. అభివృద్ధి. విజ్ఞానం. జానకి. జీవితంలో శ్రీరాంలా.

పద్మక్క చనిపోవడం నిజం.చావలేదే అనుకొన్నాడు.నమ్మలేక

పోయాడు. నిజం. శ్రీరాం భోగభాగ్యాలు నిజం. అమ్మ రోదన—కడుపు మంట—నిద్రలేమి—రోగాల పీడ—అప్పుల గోల—దరిద్రం ముద్ర—సంఘం చిన్నచూపు—పరిస్థితుల క్రౌర్యం—అంతా నిజం. నిజం.

వలిచిన కొబ్బరికాయలా ఉంది రవిక మూట.

నక్క లేడ్చాయి, ఎక్కడో ఒక్కుమ్మడిగా.

లేచాడు, చెట్ల నీడలమధ్యనుంచి ఒక్కడూ. సుమారు రెండు మైళ్ళ దూరంలో ఊరు. పక్కనే ఊరుంది. ఊరును తప్పించుకొని దక్షిణంగా పోయి పొలాలమీంచి పోవాలనుకున్నాడు. మేఘం ఈశాన్యంనుంచి పెరిగి క్రమంగా పాలించడానికి ఆకాశాన్ని ఆక్ర మించుకొంటున్నది. చీకటి చేతులు విప్పి సాచింది దిగంతాలకు.

నడక. నడక.

వేగం—ఉద్వేగం.

తొందర. భయం.

వెనక కోటి కోటి గొంతుల కసి—

'దౌర్జన్యం—దొంగ—హంతకుడు' అంటూ నినాదాలు.

'రాక్షసీ—తప్పకో'—అరుపులు.

సత్యం పరుగులో.

పరుగిడుతూ—పరుగిడుతూ, గట్లమీంచి—జారుతూ, తడ బడుతూ—దిక్కులు కనిపించక, దిక్కుతోచక, అపహాయతలో. అంధకారంలో.

ఆగాడు. నడక. మెల్లగా. చేతిలో మూట. బరువు బరువుగా. మూటలో రేపు రేపు తీపి. సుందర సుఖమయ జీవితం. ఆశాదుందుభి మోత.

సంక్షుభిత భ్రమణంలో చీకటి మేఘాలు. కింద నిర్లక్ష్యంగా సమస్త ప్రకృతి. మధ్య చిక్కుకొన్న సత్యం.

దారిని పడ్డాడు. పరుగు.

అలసట.

దూరాన శవదహనం మెరుపు.

శవం అరుపు. శవం అరుపు. శవం అరుపు.

శవం అరుస్తుందా—అరవదేమో—భ్రమేనా లేక బతికే ఉందేమో—తన చేతుల్లోనే ప్రాణాలు విడిచిందో—బంగారంతో ఆశ పెనుగులాడి—రక్షణ శ్రద్ధ తీసుకోలేదేమో!

పద్మక్కలా కన్పించింది. పద్మకే అయితే—

యౌవనం చూసేసరికి జానకిలా ఉంది. రూపశోభ పద్మక్కలా ఉంది. తాను రెండుగా చీలింది. యౌవనం తాను జానకి. అనురాగం తాను పద్మక్క. చీఛీ—తనూ శ్రీరామే —చీఛీ—కాని—ఆకలి—రోదన—అమ్మ—కురిసే పై కప్పులు—దిక్కులేని దీనాతి దీనావస్థ, నిరుద్యోగం.

* * *

తమ్ముడు అరుగుమీద చీకట్లో ఓ పక్క కడుపులోకి కాళ్ళు ముడుచుకొని నిద్రపోతున్నాడు. దొంగతనంగా, సందుల్లోంచి, పిరికి చీకటిని చీల్చుకొని వచ్చిన సత్యం నిట్టూర్పు కూడ విడవలేని అలసటతో, బరువు మూటతో అడుగుపెట్టాడు. కూలిపోయి గోడ కానుకొని కూచొన్న అమ్మ అడుగుల అలసట శబ్దానికి త్రుళ్ళిపడి లేచింది.

నిద్రాహారాల్లేక చితికిపోయిన ఆమె ఆరోగ్యం మంచి అనే చిన్న ఆశతో ముడిపడి ఉంది. మంచివాళ్ళనే దేవుడు కాపాడుతాడని, పద్మ పోయినా సత్యం మిగిలి ఉన్నాడని—ఆశాకిరణం ఆమె స్మృతిపథాన చోటు చేసుకొని దాగి ఉంది.

"అమ్మా!" అని ఒక్కడుగు ముందుకేసి, శంకించి, తలుపులు రెండూ మూసేసి వెళ్ళి అమ్మదగ్గర మూట పెట్టాడు.

ముడి విప్పాడు సత్యం.

రవిక. రవిక.

కూతురు—

పద్మ—

. . . కళ్లు జిగేల్‌మన్నాయి.

ఆడదాని ఒంటిమీది నగలు.

కళ్ళు నిర్జీవమైపోయాయి. చేతులు ప్రేతకళతో విప్పారి పోయాయి.

పెరుగుతూ పెరుగుతూ సృష్టి నలుమూలలా రాకాసిభూతాలు —సత్యం గుండెమీద పద్మక్క శవాలు—పదే పదే పదఘట్టన. విలయ నృత్యం.

* * *

శ్రీరాం జానకిదగ్గరినుంచి తిరిగి వస్తున్నాడు—వాంఛ తీర్చేసిన నెత్తుటి అనుభవాన్ని మోసుకొంటూ. భూతాలచెట్టు దగ్గరికి వచ్చేసరికి ఓ యువకంఠం గావుకేక పిడుగుపాటులా వినిపించింది. తట్టుకోలేక కంపితుడై శిలాప్రతిమలా నిలబడిపోయాడు.

పెద్ద మెరుపు సృష్టినంతటినీ వెతగ్గా ఒక్క శ్రీరాంమాత్రం కనిపించాడు—ఆ అర్ధరాత్రి. తుపానుగాలి భూతాలచెట్టును వణికించింది. పెద్దపెద్ద చినుకులతో వర్షం పటపటలాడింది.

"పాపిష్ఠి బతుకులు—ఎప్పుడూ ఏడుపులే—అబ్బ! దయ్యం పట్టుకొన్నట్టయింది" అని సర్దుకొని, కర్కశంగా తిట్టేసి కదిలిపోయాడు శ్రీరాం.

ఆ వర్షపు హోరులో—ఒక మాతృమూర్తి హృదయ స్పందననూ, ఒక ఆశాదుందుభి చివరి మోతనూ—ఎవరు లెక్కించారని! ....

చరిత్ర ఏం మిగిల్చిందీ సృష్టే చెప్పుకోవాలి.

———